

[Poul Hansen (Kalundborg).]

mødes i den fælles interesse, at foranstaltningerne får mulighed for at gøre deres virkning. Det kan ikke være i nogens interesse at tilskynde til noget, som kan ligne sabotage.

Det er da også mit indtryk, at der både i erhvervskredse og i befolkningen som helhed er opstået en roligere stemning. Der er flere tegn herpå. Jeg tror, at det bl. a. skyldes en voksende anerkendelse af, at et flertal herinde gjorde dagens gerning og dermed afviste de manøvrer og obstruktionsparoler, som tydeligt for alle havde deres egentlige oprindelse hos det konservative folkeparti.

Når det er sagt, vil jeg gerne gentage, at vi i socialdemokratiet hellere havde set regeringens oprindelige plan gennemført og navnlig de hurtigt virkende dele af den. Imidlertid har vi mulighed for gennem folketingets virksomhed i vinter at følge det arbejde op, som er påbegyndt, og af statsministerens redegørelse forstod jeg, at noget sådant også er i regeringens tanker.

Vi er nemlig fra vor side slet ikke uenige i, at det både er ønskeligt og nødvendigt atter at få tilvejebragt en valutareserve. Årsagerne hertil ligger, som det ofte er fremhævet, lige for. Der forestår store afdragsbetalinger til udlandet, og spørgsmålet om de vesteuropæiske valutaers omvekslelighed, konvertibilitet, vil sandsynligvis melde sig om nogle måneder. De store årgange unge, som snart rykker frem, forudsætter store erhvervsmæssige investeringer, hvis der skal skaffes dem arbejdsmuligheder. Både af disse grunde og for i det hele at skaffe os en vis bevægelsesfrihed i den økonomiske politik er en valutareserve nødvendig.

Heroverfor hævdes fra venstres og de konservatives side, at en valutareserve slet ikke kan tilvejebringes under en socialdemokratisk regering, i hvert fald kun, hvis statsministeren vil afsværge hele det reformprogram, socialdemokratiet gik til valg på for et år siden. Tankegangen er den, at reformerne er så mange og så dyre, at landet ikke har råd til dem, og derfor, hævder man, kan reformer og valutastabilisering ikke forenes.

Hermed går jeg ind på den anden hovedgruppe af foreliggende opgaver, og jeg skal straks sige, at vi ikke kan anerkende vore

modstanderes fremstilling af den reformpolitik, vi ønsker.

For det første må jeg gentage, hvad jeg gjorde opmærksom på for et år siden, nemlig at statsministeren allerede på socialdemokratiets kongres sidste år udtrykkeligt sagde med særlig adresse til reformer indenfor socialpolitikken, at større fremskridt kun kunne ske i takt med produktionsforbedringen. Heri ligger en klar erkendelse af, at udgiftskrævende reformer må ske i takt med den økonomiske udvikling. Det er altså intet nyt synspunkt for os, når det i statsministerens redegørelse ved folketingsårets begyndelse hed, at regeringen ville fortsætte udbygningen af den sociale lovgivning „alt i det omfang og i den takt, som det under hensyn til den økonomiske udvikling i landet må anses for forsvarligt.“

For det andet må jeg understrege, at hverken de gennemførte eller de forelagte reformforslag i sidste folketingsår var af en sådan beskaffenhed, at de kunne true landets økonomi. Det kom da også ved en lejlighed til udtryk i en artikel af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. Han skrev i en kronik i „Nationaltidende“ den 29. marts — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Det må erkendes, at de lovforslag, der for øjeblikket ligger i tinget, ikke indeholder så store merudgifter, som man undertiden får indtryk af ved at følge den offentlige debat.“

De forslag, som venstre og de konservative dengang undlod at støtte, indeholdt da også kun ganske beskedne merudgifter. Man kan ikke på dette punkt opretholde nogen påstand om, at der af den nuværende regering er ført en ødelæggende udgiftspolitik, uden at man selv har haft et medansvar derfor.

Endelig er forholdet for det tredje jo det, at adskillige af de vigtige reformer, socialdemokratiet ønsker fremmet, ikke medfører øgede udgifter for det offentlige.

Hvis jeg i statsministerens redegørelse går de forslag igennem, som dels agtes genfremsat, dels er nye, kan følgende gøres op:

Det store forslag om en boligreform, fra hvilket allerede princippet om m²-tilskud i stedet for rentetilskud er indarbejdet i byggestøtteleven, hviler finansielt i sig selv og